Պետրոս Դուրյան

Նվեր հիշատակի առ Պ. Հ. Ճանֆեսճյան հո՛ւշք

Սա խաղաղ Մայր Օվկեանին,
Ուր փողփողեն ավազք ոսկի՝
Մեր երազոց վառարանին՝
Թ՝եղրեն՝ վարդից մեջ աճյունի

Երբ արևը շողշողե,
Դու իմ սերը միշտ հիշե՛:

Թավուտքե մը կանաչ ու մորչ,
Որոց շուքը սիրեինք միշտ
Նստիլ, խոսիլ շրթամբք դողդոջ,
Ծրծել անհագ իրարու սիրտ,

Երբ տերև մը խարշափե,
Դու իմ մրմունջքը հիշե՛:

Առավոտներն գարնանային,
Ո՞հ, հորիզոնն ալ վարդավառ՝
Յ՝այց ելնելուդ ծաղկած մարգին,
Ուր կը գտնես մորչ չոր մացառ՝

Երբ թռչնիկ մը ճրռվողե,
Դու իմ իղձերը հիշե՛:

Պաղլար-պաշի եկած ատեն՝
Եվ կամ սա՛ր Չամլրճային՝
Սիրո՞ւն վայրեր ուր միշտ արդեն
Ճեմել հոգիք մեր սիրեին՝

Երբոր զեփյուռ մը փչէ,
Դու իմ հոգին միշտ հիշե՛:

Եվ առօրյա աշխատանքե
Վաստակաբեկ վերադարձիդ՝
Եվ կամ սիրո արշավանքե
Դարձած ատեն տրրոփ ի սիրտ՝

Երբ հորիզոնն հրդեհե,
Դու իմ կրակները հիշե՛:

Ամրան գիշեր մ՚երբոր գտնես
Աստղերն առատ գլխուդ վրրա՝
Եվ լուսինը լապտեր ընես
Դողդոջ քայլից դեպ ՝ի Մոտա,

Երբ շրջազգեստ մը շրշե,
Իմ մաշած սիրտը հիշե՛:

Տրտում նստած դու պատուհան՝
Հառած երկնից այն սևերես՝
Սև մրտածմանց լոկ վառարան
Տժգույն ճակատդ և աչերդ վես՝

Տրխուր կոչնակ մ՚երբ հնչե,
Մրտերմիդ մա՞հը հիշե՛:

Հոկտեմբերի 6, 1871